

хімічна та харчова промисловість.

Для забезпечення економічного зростання нашої держави головною задачею на нинішньому етапі є сприятливий інвестиційний клімат. Основними чинниками радикального поліпшення інвестиційного клімату є: удосконалення системи оподаткування, яка задовольняла б сподіванням платників податків і дозволяла б дотримати державні інтереси; боротьба з корупцією (обмеження можливостей втручання урядовців в господарські процеси, скорочення сфер адміністрування і регулювання); реструктуризація банківської системи (підвищення прозорості банківської системи, вдосконалення системи банківського нагляду, запобігання банкрутствам банків, стимулювання підвищення кваліфікації банківських працівників); запобігання монополізації та створення умов для розвитку добросовісної конкуренції на ринку, забезпечення рівних можливостей для доступу до ринку; становлення нової системи бухгалтерського та податкового обліку, що базується на міжнародних стандартах. Зазначені рекомендації сприятимуть підвищенню інвестиційної привабливості України та наблизять нас до рівня розвинутих європейських держав.

Гнилянська Ольга
здобувач
Львівська державна фінансова академія
м. Львів

ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ І РОЗВИТКУ М'ЯСОПРОДУКТОВОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ

Національна економіка України завжди відзначалася аграрно-промисловою спрямованістю. Цьому сприяють кліматичні, природні, соціальні та інші передумови. Тим не менше на протязі останніх років сільське господарство України раптово почало здавати свої позиції як на внутрішньому, так і на зовнішніх ринках продовольчих товарів. Згадана негативна тенденція вимагає вжиття негайних заходів щодо розроблення та впровадження сучасних методик розвитку аграрно-промислового комплексу держави. В сучасних умовах аграрно-промисловий комплекс національної економіки характеризується доволі суперечливими тенденціями функціонування. Якщо розглядати його перспективність зі сторони природно-кліматичних, суспільно-історичних, ландшафтних та інших незалежних умов, то однозначно можна стверджувати про наявність потужного виробничо-економічного потенціалу, здатного забезпечити довгостроковий прогрес даної сфери. Проте дія наведених позитивних чинників дещо нівелюється нестабільністю державної економічної політики, у тому числі й щодо регулювання аграрно-промислових відносин.

Іншими словами попри гостру необхідність стосовно державного стимулювання розвитку АПК, органи центральної та місцевої влади вдаються до реалізації як правило фрагментарних галузевих програм, позбавлених інтегрального підходу.

Зважаючи на те що майже усі регіони нашої країни вважаються придатними для поступу агропромислових відносин, особливу увагу потрібно звернути на організацію так званих регіональних АПК. Формування аграрно-промислового комплексу у територіальному масштабі лежить у площині низки чинників і факторів. До основних із них можна віднести характер природних умов, структуру та родючість ґрунтів, вектори суспільного виробництва, загальний соціально-економічний стан території, економічну інфраструктуру тощо. Якщо згадані чинники відзначаються сприятливим впливом на розвиток сільського господарства, то у такому регіоні є всі можливості для формування повноцінного АПК.

Водночас не слід прив'язувати регіональний АПК до конкретної області. У структуру агропромислового комплексу входять як мінімум три групи галузей: галузі зайняті продукуванням засобів виробництва; галузі спрямовані на безпосереднє сільськогосподарське виробництво; галузі сконцентровані на переробці агросировини. Цілком певно можна припустити, що у межах однієї області окремі галузі можуть бути відсутніми, а тому говорити про формування цілісного регіонального АПК в масштабі таких областей не доцільно. Швидше в такому випадку варто використовувати термін територіальні агропромислові системи. Таким чином під АПК регіону слід розуміти організовану взаємодоповнювану сукупність різнофункціональних суб'єктів агровідносин, націлених на заготівлю, переробку та реалізацію сільгосппродукції, а також обслуговування згаданих процесів.

Аграрно-промисловий комплекс як в національному, так і регіональному масштабі відзначається істотною залежністю від параметрів державної політики його розвитку і стимулювання. Сутність аграрної політики держави у період становлення ринкових відносин полягає у: проведенні земельної реформи; розвитку різних форм власності на землю і господарювання; ліквідації жорсткого адміністративно-державного управління у сільському господарстві; сприянні розвитку конкуренції; поступовому відмовленні від обов'язкового встановлення державних замовлень (державних контрактів) на виробництво і поставку сільськогосподарської продукції; розробленні і здійсненні цільових програм розвитку виробничої і соціальної інфраструктури на селі при ефективній фінансовій підтримці держави.

Однією із функціональних ланок АПК є м'ясопродуктовий підкомплекс. В його структуру входять господарюючі суб'єкти зайняті вирощуванням кормів, відгодівлею худоби та птиці, м'ясоперобкою і реалізацією готової продукції. Серед найважливіших аспектів налагодження ефективної діяльності суб'єктів м'ясопродуктового виробництва передусім виділяється фінансове забезпечення. У досліджуваній функціональній підсистемі АПК мають місце приблизно ті ж самі джерела фінансування, що й в інших галузях національної економіки, наприклад податкові, бюджетні, страхові, кредитні ресурси, власні кошти господарюючих одиниць, міжнародні гранти тощо. При цьому характер їхнього застосування в аграрній сфері відзначається певною специфікою, врахування

якої є невід'ємним елементом корпоративного менеджменту та системи державного регулювання.

Ринкова економіка серед важелів та механізмів опосередкування господарської діяльності на перший план виносить ті, що ґрунтуються на обігу фінансових потоків. Саме фінансове забезпечення є найбільш важливим у контексті державної підтримки аграрного виробництва. Причому, на нашу думку, розглядаючи джерела фінансування м'ясопродуктового підкомплексу АПК, доцільно враховувати вплив кожного із джерел на конкретні фази виробничо-господарської діяльності суб'єктів підприємництва. Важливо підмітити, що найбільш оптимальним варіантом є поєднання різних джерел фінансування у єдиній системі матеріального забезпечення м'ясопродуктового виробництва.

Серед джерел фінансового забезпечення м'ясопродуктового підкомплексу АПК домінують власні кошти суб'єктів господарювання, які спрямовуються в галузь здебільшого у вигляді інвестицій в основний капітал. Попри зростання обсягу капітальних вкладень у м'ясопродуктовий підкомплекс АПК на протязі останніх років, їхня питома вага у структурі капітальних інвестицій в економіку держави є незначною, що говорить про достатньо обмежене фінансування м'ясопродуктового виробництва. Крім того даний сегмент національної економіки відзначається доволі низькими показниками виробничої рентабельності, що також не сприяє отриманню надприбутків із наступним їх рефінансуванням у галузь.

До найбільш перспективних напрямів розвитку м'ясопродуктового підкомплексу АПК слід віднести застосування методик організації замкнутих циклів. Їх вважають достатньо прогресивними з огляду на потенційні можливості щодо підвищення рівня продовольчої безпеки держави, а також фінансово-економічного стану самих суб'єктів господарювання зайнятих у сфері сільськогосподарських відносин. При цьому як формування, так і забезпечення функціонування агроутворень із замкнутими циклами виробництва підлягає дієвому регулюванню у спосіб реалізації ефективних державних і регіональних стратегій.

У зв'язку із наведеним доволі актуальним можна вважати завдання побудови ефективного організаційно-економічного механізму м'ясопродуктового виробництва, заснованого на базі застосування прогресивних виробничих процесів. До таких ми власне і відносимо так званий замкнутий виробничо-технологічний цикл, який у межах м'ясопродуктового підкомплексу спроможний забезпечити високі показники економічного розвитку профільних суб'єктів господарювання.

Що стосується організаційно-економічного механізму замкнутого м'ясопродуктового виробництва, то він насамперед повинен базуватися на підсистемах планування, організації та економіко-правового регулювання досліджуваних аграрних відносин. Основне призначення згаданого механізму полягає у створенні уніфікованих підходів до розроблення та реалізації дієвих програм державної та регіональної підтримки м'ясопродуктового підкомплексу АПК.

Одним із актуальних питань розвитку м'ясопродуктового сегменту АПК є його фінансово-економічне регулювання. Мова йде про застосування важелів

впливу на окремі ланки м'ясопродуктового виробництва з метою забезпечення високих його результатів. Під останніми маємо на увазі показники валового продукту галузі, а також її вплив на формування валового внутрішнього продукту і доходів бюджету держави. Зауважимо, що найбільш ефективним методом фінансово-економічного регулювання м'ясопродуктового підкомплексу АПК є побудова оптимізаційних моделей акцентованих на пошуку найкращих параметрів впливу факторів на результативну величину.

Кузик Тарас

студент магістратури

Вольська Ангелія

к.е.н., доцент

Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський

СУТЬ ТА ОБЛІК ЕЛЕКТРОННИХ ГРОШЕЙ В УКРАЇНІ

Кінець ХХ та початок ХХІ ст. характеризується появою інноваційних продуктів для здійснення платежів, що певною мірою сприяє науково-технічному прогресу і розвитку інформаційних технологій та фінансового ринку [1].

Завдяки нещодавнім змінам, які були внесені до Інструкції про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, затвердженої наказом Мінфіну від 30.11.1999 р. № 291, рахунок 33 «Інші кошти» доповнено субрахунком 335 «Електронні гроші, номіновані в національній валюті». Як зазначено в самій Інструкції № 291, на згаданому субрахунку відображають операції з електронними грошима, котрі здійснюються комерційними агентами й користувачами відповідно до нормативно-правових актів Нацбанку та правил використання електронних грошей, узгоджених із Нацбанком [2].

Розвиток ринку електронних грошей набирає дедалі більших обертів і в більшості випадків це призводить до того, що термін «електронні гроші» застосовується до різноманітних платіжних інструментів.

Науковий інтерес до даного питання в різний час проявляли вчені-економісти Швагер О.А., Сенищ П.М., Кравець В.М, Новицький А.М., Черненко Л.Б., Тлустий А.О. та інші.

Кожна людина визначає для себе залежно від поставленої мети, на що витратити гроші та в яких формах їх зберігати: або покласти на депозит у банк чи іншу фінансову установу, чи в пенсійний фонд, чи застрахувати життя або ж тримати як готівку, цінні папери, золото тощо. Це формує портфель активів, які визначають потребу в доході і стимулюють трудову активність [3, с. 15].